

· Přízračný kuň ·

První den nového pololetí se Charlie Hnát přihnál k snídani a z vlasů mu trčel hřeben.

„Jak si to představuješ, takhle vypadat?“ vyjela na něj babička Hnátová z křesla u kamen.

„Jako dinosaur?“ navrhl Charlie. „Tahal jsem a tahal, ale ne a ne ten hřeben vymotat.“

„Rozježenče jeden,“ zamručela jeho vyzáblá babička. „Uprav se, chlapče. V Bludově akademii si potrpí na pořádek.“

„Pojď sem, zlato.“ Charlieho druhá babička, mnohem laskavější, odložila šálek čaje a zatahala za hřeben. Podařilo se jí ho spolu s chomáčem Charlieho vlasů vytáhnout.

„Mišpulko! Auvej!“ vykvikl Charlie.

„Promiň, zlato,“ omlouvala se Mišpulka. „Udělat se to musí.“

„Tak jo,“ třel si Charlie bolavou hlavu. Posadil se ke kuchyňskému stolu a nasypal si do misky obilné vločky.

„Máš zpoždění. Ujede ti školní autobus,“ poznamenala babička Hnátová. „Doktor Blud si potrpí na přesnost.“

Charlie si nacpal do pusy lžící vloček a odpověděl: „No a?“

„Nemluv s plnou pusou,“ okřikla ho babička Hnátová.

„Dej mu pokoj, Griseldo,“ vložila se do toho Mišpulka. „Musí se pořádně nasnídat. S největší pravděpodobností se příštích pět dní pořádně nenají.“

Babička Hnátová odfrkla a zakousla se do banánu. Už se tři měsíce ani neusmála – od chvíle, kdy vyhořel dům její sestry Venecie.

Charlie rychle vypil hrnek čaje, navlékl si sako a hnal se nahoru pro batoh s učením.

„Plášt!“ řekl si, protože si vzpomněl, že pořád visí v šatníku. Vytáhl ho a na zem se dotřepetala malá fotografie. „Benjamín,“ usmál se Charlie a zvedl ji. „Kde asi jsi?“

Na fotografii byl světlovlasý chlapec, který klečel vedle velkého žlutého psa. Charlie jej fotografoval sám, těsně před jeho desátými narozeninami. Nemělo smysl, aby teď využil svého nadání a navštívil výjev na obrázku. Nedozvěděl by se nic jiného než to, co už věděl.

Charlie ve snaze využít svůj zvláštní talent často zapomínal, že ho vidí i lidé, které v obrázku navštěvuje. Ať byli kdekoliv, když se podíval na jejich fotografie, spatřili někde poblíž jeho obličeje. Takže i Benjamín, který právě popíjel v Hongkongu pomerančový džus, uviděl ve skle-
nici Charlieho směřící se tvář.

Benjamín si na Charlieho kouzelná objevování už zvykl, nikoli však jeho pes Zimolez.

Velký pes se právě chystal posnídat v kavárně U Mazlíčka, když na něj z misky psích granulí vyjukl Charlieho obličej.

Zimolez vyskočil do vzduchu a zavyl. Modrý had se tak vyděsil, že zalezl pod kredenc, a vysoká žena jménem Honorie Hrozitánová upustila talíř čerstvě pečených vdolků. Ale tři kocouři, kteří se uvelebili na ledniče, jen zívli a zase zavřeli oči.

Charlie strčil fotografii do kapsy, nacpal modrý plášť do tašky a utíkal dolů.

24 „Nezapomeň...“ volala Mišpulka, ale Charlie se vyřítit ven a hnal se na konec Filbertovy ulice.

Modrý školní autobus se právě chtěl rozjet, ale jeho dveře se náhle otevřely a chlapec s čupřinou kučeravých kaštanových vlasů vystrčil hlavu. „Viděl jsem tě, jak se sem ženeš,“ řekl. „Řidič tvrdil, že už dál čekat nemůže, ale přemluvil jsem ho.“

„Díky, Fido.“ Charlie podal kamarádovi jednu ze svých tašek a vyběhl po schůdkách dovnitř.

„Máš plášť?“ zeptal se Fidelio.

Charlie vytáhl zmačkaný kus oděvu. „Nerad si ho беру na sebe, když jdu Filbertovou ulicí. Lidé se mi smějí. V čísle dvacet bydlí nějaký kluk, co vždycky křičí: ‚Už zas jde, modřiňák, nafoukanec, darebák!‘ Ale já jsem se přece do Bludovy akademie nijak nehrnul, že ne?“

„Ty přece nejsi žádný nafoukanec,“ zasmál se Fidelio. „Vsadím se, že ses dneska ráno zase zapomněl učesat.“

„Snažil jsem se.“

Autobus zastavil a oba chlapci se připojili k davu dětí, které seskakovaly na nádvoří dlážděné kočí-
čímí hlavami. Prošli kolem fontány s kamennými
labutěmi a přiblížili se ke schodům do Bludovy
akademie.

Když Charlie vstoupil do stínu hudební věže,
přistihl se, že hledí na její příkrou špičatou střechu.
Měl to ve zvyku, ani vlastně nevěděl proč. Maminka
mu jednou řekla, že má dojem, jako by ji někdo z
úzkého okénka pod okapem pozoroval. Charlie se
bezděky zachvěl a prošel za Fidelem širokým
klenutých vchodem.

Obklopily ho děti v modrých, fialových a zelených
pláštích. Charlie hledal Emu Cinkovou a Olivii
Závratnou. Zahlédl Emu v zeleném plášti, dlouhé
světlé vlasy měla spletené do dvou úhledných
copů, překvapila ho však dívka vedle ní. Obličej
znal... ale je to vůbec Olivie? Byla ve fialovém
plášti jako všichni z divadelního oddělení, jenže
Olivie měla většinou na tváři mejkap a vlasy
obarvené nějakou křiklavou barvou. Tahleta
dívka vypadala vymydleně: měla růžové tváře,
šedé oči a nakrátko ostříhané hnědé vlasy.

„Přestaň na mě civět, Charlie Hnáte,“ řekla
nakrátko ostříhaná dívka a přistoupila k němu.

„Olivie!“ vykřikl Charlie. „Co se ti stalo?“

„Přihlásila jsem se na konkurz do filmu,“ vysvětlovala
Olivie. „Musím vypadat mladší, než doopravdy
jsem.“

Vystoupili po dalším kamenném schodišti a pak šli
dál skrz dvoje obrovské dveře vykládané bronzovými
postavami. Jakmile byly děti v pořádku uvnitř,
školník a opravář Plevel dveře zavřel a zamkl je.
Zůstanou zamčené až do

pátečního odpoledne, kdy smí děti odjet na víkend domů.

Charlie vstoupil do rozlehlé dvorany Bludovy akademie, dlážděné kamennými dlaždicemi. „A co je to za film?“ zeptal se Olivie.

„Pst!“ zasyčel něčí hlas poblíž Charlieho ucha.

Charlie pohlédl do očí černých jako uhel a vyděsil se. Myslel si, že Manfred Blud už školu opustil.

„Doufám, žes nezapomněl školní řád, Charlie Hnáte,“ vyštěkl Manfred.

„Ne... ne, Manfrede.“ Charlie si nebyl dvakrát jistý.

26

„Tak začni...“ Manfred luskl prsty, zamračil se na Charlieho, ale ten jen sklopil oči. Nechtělo se mu takhle brzy po ránu čelit Manfredovu hypnotizování.

„Tak do toho, jak zní školní řád?“ naléhal Manfred.

„Éééé...“

*Ticho vládne ve dvoraně,
mluvení je zakázané,
nezavoláš, nezakřičíš,
jenom mlčíš, mlčíš, mlčíš...*

„Éééé...“ Charlie si nemohl vzpomenout na poslední verš.

„Tak to napíšeš stokrát a po svačině mi to přineseš do pracovny!“ ušklibl se zlomyslně Manfred.

Charlie nevěděl, že Manfred má pracovnu, ale rozhodně nechtěl rozhovor protahovat. „Ano, Manfrede,“ zahučel.

„Měl by ses stydět. Už jsi v druhém ročníku. Nejsi zrovna nejlepší příklad pro první ročník, co, Charlie Hnáte?“

„Ne.“ Charlie zahlédl Olivii, která na něj koulela očima, a stěží se přemohl, aby se nezahihňal. Naštěstí Manfred zahlédl kohosi bez pláště a odešel pryč.

Olivie zmizela v moři fialových pláštů, jejichž majitelé se tlačili přede dveřmi, nad nimiž visely dvě bronzové masky. Charlie nakoukl dovnitř a uviděl strakatý zmatek, který už se začal tvořit uvnitř šatny divadelního oddělení. Pospíchal dál, ke dveřím pod znamením dvou zkřížených trubek.

Fidelio už na něj v šatně hudebního oddělení čekal. „Uf! To byla hrůza!“ vydechl. „Myslel jsem, že Manfred už je pryč.“

„Já taky,“ přikývl Charlie. „To bylo to jediné, nač jsem se v akademii těšil. Že už tady Manfred nebude.“

Jaká je Manfredova nová role? Bude jim ustavičně v patách, bude je sledovat, poslouchat a hypnotizovat?

Oba chlapci dále řešili problém s Manfredem a kráčeli na shromáždění. První den každého školního roku se v divadle konalo shromáždění, protože to byla jediná prostora tak velká, aby se do ní vešlo všech tři sta žáků. Charlie vstoupil do Bludovy akademie teprve loni na podzim, a tak to pro něj byla nová zkušenost.

„Jejda, musíme si pospíšet!“ mrkl Fidelio na hodinky. „Už bych si měl ladit nástroj.“

Doktor Solivar, vedocí hudebního oddělení, na Fidelia přísně kývl, když chlapec vylezl na

jeviště a zaujal své místo v orchestru. Charlie se postavil na konec druhé řady a zjistil, že stojí přímo za Billym Krkavcem. Malý albín se otočil a ustaraně se zamračil.

„Musím ještě dvanáct měsíců chodit do prvního ročníku,“ pošeptal Charliemu, „ale já už jsem ho vychodil dvakrát.“

„To máš smůlu! Ale je ti teprve osm.“ Charlie si prohlížel řadu nových dětí před sebou. Všechny vypadaly celkem normálně, jenže člověk nikdy neví. Některé z nich mohou být obdařené podobně jako on a Billy – mohou to být děti Červeného krále.

28

Zbytek dopoledne pobíhal Charlie po rozlehlé budově, v níž protahovalo, hledal novou třídu, dával dohromady učebnice a hledal pana Pulce (který ho měl vyučovat hře na trubku).

Když zatroubil lesní roh zvoucí k obědu, byl Charlie naprosto vyčerpaný. Odploužil se dolů do jídelny, odvracel zrak od portrétů, které visely na spoře osvětlené chodbě – jen pro případ, že by si s ním některý z nich chtěl popovídat – a konečně došel do modré jídelny.

Charlie se postavil do řady. Malá, baculatá žena za pultem na něj zamávala. „Všechno v pořádku, Charlie?“ zeptala se.

„Ano, děkuji, paní kuchařko,“ odpověděl Charlie. „Ale chvilku mi potrvá, než si zvyknu, že jsem v druhém ročníku.“

„To ano,“ přikývla kuchařka. „Ale víš, kde mě máš hledat, kdybys potřeboval. Chceš hrášek?“

Charlie si vzal talíř makaronů se sýrem a hráškem a procházel mezi stoly, dokud nenašel Fidelity, který seděl s Billym Krkavcem a Gabrielem

Hedvábem. Gabrielovi jeho rozčepýřené hnědé vlasy téměř zakrývaly obličej a koutky úst měl zoufale svěšené.

„Copak je?“ zeptal se ho Charlie. „Stalo se něco tvým pískomilům?“

Gabriel smutně zvedl hlavu. „Tohle pololetí nebudu hrát na klavír. Pan Poutník je pryč.“

„Pryč?“ Charlieho to nebývale rozladilo. „Proč? Kam šel?“

Gabriel pokrčil rameny. „Vím, že se pan Poutník choval zvláště, ale na druhou stranu byl prostě – báječný.“

To nemohl nikdo popřít. Když pan Poutník hrál na klavír, rozléhalo se to celou hudební věží. Charlie si uvědomil, že mu to bude chybět. A bude mu scházet i pan Poutník, který zíral nepřítomně před sebe a tmavé vlasy mu pořád padaly do očí.

Fidelio se obrátil k Billymu. „Jak ses měl o prázdninách?“ zeptal se opatrně. Jak vůbec někdo může strávit celé prázdniny v Bludově akademii a nezbláznit se z toho?

„Líp než obvykle,“ odvětil Billy vesele. „Kuchařka se starala o Rembrandta, jak slíbila, a já jsem za ním každý den chodil. A Manfred na nějaký čas odjel, tak to tu bylo docela fajn, až na to, že... že...“ Přes tvář mu přelétl stín. „...včera v noci se něco stalo. Něco opravdu divného.“

„Co?“ zeptali se ostatní.

„Viděl jsem na nebi koně.“

„Koně?“ Fidelio nadzvedl obočí. „Chceš říct mrak, který připomínal koně?“

„Ne. Byl to docela určitě kůň.“ Billy si sundal brýle a otřel je o rukáv. Upřel tmavě červené oči

na Charlieho. „Jako by tam visel, hned za oknem, a pak se jednoduše rozplynul.“

„Mohla to být hvězda,“ prohlásil Gabriel, který to zaslechl. „Ty dokážou vytvořit iluzi zvířat a věcí.“

Billy zavrtěl hlavou. „Ne! Byl to *kůň*.“ Znovu si nasadil brýle a zamračil se na svůj talíř. „Nebyl daleko. Vznášel se hned za oknem. Vzepjal se, hrábl do vzduchu, jako by se chtěl osvobodit, a pak se – rozplynul.“

Charlie se přistihl, jak říká: „Jako kdyby se přesouval do jiného světa.“

„To je pravda,“ přikývl Billy dychtivě. „Ty mi věříš, vid', Charlie?“

30

Charlie pomalu přikývl. „Kde je asi teď?“

„Že by se toulal kolem hradní zříceniny s ostatními přízraky?“ poznamenal Fidelio suše. „Pojd'te, půjdeme trochu ven. Třeba uvidíme, jak se po zahradě prohání kůň.“

Pochopitelně si jen dělal legraci, ale když všichni čtyři chlapci prošli brankou do zahrady, Fidelio si uvědomil, že to, co řekl, má strašidelný nádech skutečnosti. Jediný z nich čtyř není obdařený. Možná je skvělý hudebník, ale jeho nadání nebylo toho druhu, aby se dalo označit jako kouzelné.

První si tichého dusání v suché trávě povšiml Charlie. Pohlédl na Gabriela: „Slyšíš to?“

Gabriel zavrtěl hlavou. Neslyšel nic, ale vznášela se tam čísi nepopsatelná přítomnost.

Nejvíce se to dotklo Billyho. Náhle ucouvl a bílé vlasy mu rozčechral vánek, který cítil jenom on. Zvedl ruku, jako by chtěl odrazit ránu. „Hnal se přímo kolem nás,“ zašeptal.

„Děláte si ze mě legraci?“ zeptal se Fidelio.
„Bohužel ne,“ odpověděl Charlie. „Už je pryč. Možná jenom chtěl, abychom věděli, že tu je.“

Pustili se přes rozlehlou travnatou plochu, kterou doktor Blud nazýval zahradou. Bylo to vlastně jen pole, ohraničené téměř neprostupným stromovím. Na druhé straně prosvítaly mezi stromy červené kamenné stěny prastarého hradu Červeného krále. Čtyři chlapi se téměř instinktivně pustili k vysokým rudým stěnám.

Charliemu jeho strýček Paton vyprávěl, jak po smrti královny Bereniky muselo pět z dětí Červeného krále opustit navždy otcovo království. Žalem zničený král zmizel v lesích na severu a jeho nejstarší syn Borlath převzal hrad. Vládl zemi s takovou barbarskou krutostí, že většina obyvatel buď zahynula, nebo v hrůze uprchla.

„Tak co?“ řekl Fidelio. „Myslíš, že ten přízračný kůň je tady?“

Charlie pohlédl na mohutné stěny. „Nevím.“ Pohlédl na Billyho.

„Ano,“ zašeptal Billy. „Je tady.“

Ostatní se napjatě zaposlouchali. V dálce slyšeli výkřiky a volání dětí na poli, údery dopadajícího fotbalového míče, volání lesních holubů, ale nic víc.

„Jsi si jistý, Billy?“ zeptal se Charlie.

Billy se schoulil a roztřásl se. „Myslím, že by s námi chtěl mluvit, ale uvízl na špatné straně.“

„Na špatné straně čeho?“ podivil se Fidelio.

Billy se zamračil. „Já to neumím vysvětlit.“

Charlie si uvědomil, že za nimi někdo stojí. Obrátil se a zahlédl drobnou postavičku, jak

se vrhla pryč a připojila se ke skupině nových chlapců, kteří spolu hráli fotbal.

„Kdo to byl?“ zeptal se Gabriel.

„Nějaký nový kluk,“ řekl Charlie.

Nedalo se poznat, jestli je ten nový chlapec z výtvarného, divadelního nebo hudebního oddělení, protože na sobě neměl plášť. Dnes bylo teplo a slunečno. Léto ještě neskončilo.

Nad polem se rozlehl zvuk lesního rohu a všichni čtyři chlapci se rozběhli zpátky do školy.

32 Charliemu se odpoledne nedařilo o nic lépe než dopoledne. Nakonec našel pana Pulce, ale přišel na hodinu pozdě. „Má smysl chodit na hodinu, když nemáš trubku?“ zlobil se postarší učitel. „Marníš čas, Charlie Hnáte. Prý obdařený! Proč to takzvané nadání nepoužiješ, abys našel svou trubku? Zmiz a nevracej se, dokud ji nenajdeš.“

Charlie rychle odešel. Neměl nejmenší potuchy, kde hledat. „V hudební věži?“ napadlo ho. Možná trubku našla některá z uklízeček a odnesla ji do pracovny pana Poutníka na samém vrcholku věže.

Cesta do hudební věže vedla skrz malá, starobyle vyhlížející dvířka poblíž branky do zahrady. Charlie se zapřel o zem, dvířka otevřel a vydal se dlouhou vlhkou chodbou. Byla tu taková tma, že stěží viděl vlastní nohy. Upíral pohled na vzdálené okénko v malé kruhové místnosti na konci chodby.

Když se přiblížil, uslyšel hlasy, hněvivé hlasy hádajících se mužů.

Ozvaly se kroky. Charlie tiše stál, dokud neznámý nedošel po dlouhém točitém schodišti

až dolů. Na konci chodby se objevila postava. Vztyčila se nad Charliem, roztáhla fialová křídla a zakryla světlo.

Charlieho zahalila temnota. Vykřikl.